

T i p á n í

Probu se! Probu se! Slyším stále do kola ve své hlavě. Když se neprobudím, jistě zemřu, ale já si vybrala život. Vzbudila jsem se. Rozhlížím se okolo sebe, všude hořící, celé místo je v troskách, na zemi jsou snad stovky mrtvol. Slyším jen pláč. Ti, kteří přežili, hledají v troskách své blízké tak jako já.

Je sice zimní období, ale dnešní noc má snad sto stupňů. Zdá se mi to nebo je to skutečnost? Ta teplota hořící! To je snad jen sen. Nevyznám se v těchto troskách, nevím, kde jsem. Nemohu najít svůj dům. Nemohu najít svoji rodinu, kdo ví, jestli ten útok přežili. Mám ještě dům? A mám vůbec ještě na živu svoji rodinu? Dojdu až k vlakovému nádraží, zjistila jsem, že na kolika lidem se ještě podařilo uniknout z města. Snad se to podařilo i mé rodině...

Ráno vše vidím snad ještě hlouběji. Na zemi je spousta raněných, kteří o pomoc v bolestech. Všude okolo je krev. Ten statek na zemi přišel sténal. Nakonec padl k zemi. Dýchá ještě? Nedýchá.

Je zima, lidé jsou bez domova a bez jídla, nikomu ani jediný přibuzný nezůstal. S pláčem hledám svůj dům. Najdu ho, je zcela bez poskvrny, ale dům soused je celý zničený. Doma k mému překvapení nikdo nebyl. Samou únavou jsem lehla do postele a spala. Vzbudila jsem se! Vzbudila jsem se! Slyším stále do kola a nikdo se mnou silně tleská. Otevřu oči a vidím nad sebou svoji dcerku, která mě vzbouzí, abych se připravila do práce. Opět jsem neslyšela budík a zaspala jsem. Musela jsem tvrdě usnout, pomyslela jsem si. Uf, byl to naštít jen sen...

Ráno jsou nejtěžší. Je studené ráno, takový vlhký a vlezlý. Slunce probleskne okny a já se probouzím z dalších nočních mrazů, které mi nedají spát. Probouzím se do rána, podobného tomu, které zmrazilo smrt celého mého dosavadního života. Studené ráno. Kdyby to byl film, tak by mi tleskala hlava po vřelejším kouzlu. Ale tohle není film. Bohužel není. Bohužel pro mě. Lidé říkají, že si na to zvyknete. Asi jsem si už zvykla. Opět piju studený kafe. Šálek mojí ranní kávy je opět hořký a hnusný. Fuj!

Stále jsem obviňovala všechny lidi okolo sebe, za to co se děje. Za to, že se pořád trápím a musím se pořád zbytečně vztekat. Myslela jsem, že už nic horšího nepůjde, ale bohužel mylila jsem se. Tyto páry mých, co mám za sebou, bylo celkem krušných. Nejhorší zjištění i po tom všem, co se stalo, bylo to, že ta chyba byla vlastně jen ve mně. Chyba, kterou jsem hledala v ostatních je vlastně jen a jen ve mně. Myslela jsem, že za vše mohou ostatní, ale zmýlila jsem se. Pravda je taková, že v tšinu toho zlého, co se děje, jsem tehdy nedokázala zpochybnit já. Byl šok to zjistit. Všechny jsem vinila za vše zlé. Ve své podstatě mi akorát pomohli „hrát hru“, kterou jsem odstartovala já. Pravda je, že moje bolest, kterou stále intenzivně cítím, se podobá filmu, na který se dívám v kině z poslední doby...

Dnešní den byl stejný jako každý jiný v posledním uplynulém roce, nic neobvyklého se nestalo. Byla jsem v práci a potom na sezení opět u své psychiatriky. Říkají mi, že to chce čas, pořád to samé. Ale mně už nikdo mého manžela nevrátí, je to již rok a nic se nezmenilo. Zemřel na rakovinu, nebylo mu, jak pomoci. Nemohla a stále nemohu se s tím smířit. Stále to bolí, stále je to pro mě utrpení, nezahojené. Nemůžu se od té bolesti oprostit, prostě to nejde. První mých být tragický, stále jsem obviňovala doktory, že mi nepomohli.

To, co předtím dávalo smysl, najednou neznamená nic tváří v tvář smrti. V tu poslední chvíli, kdy všechno končí, přijdete celý svůj dosavadní život před sebou. Věříte tomu? A co když na konci ucítíte jen prázdnotu? Dívku a temnou. Co když není žádné světlo na konci tunelu? Jen plamínek, jen naděje, která nás poutá ke světu tam nahoře...

Dělala jsem, že život jde dál, musím se s tím poprat. Ve skutečnosti jsem však chtěla křiket, dát nahlas najevo všechnu bolest, kterou cítím. Do práce jsem ve svém psychickém rozpoložení nemohla chodit, o dceru se musela starat moje máma. Byla jsem ve stavu, kdy jsem nemohla nic. Cítila jsem jen žal, najednou všechno to krásné bylo pryč. Když zavřu oči, vidím stále jeho tvář. Cítím jeho přítomnost.

Jako obvykle jsem se ještě vydala p šky dom . Na podzim se dny stále více krátí, odpoledne bývá brzy šero, proto jsem si šla sednout na lavi ku, abych vid la západ slunce. Utíkám se schovat pod strom. Vítr fouká, doslova t eští a stromy za mnou padají k zemi. Najednou krátký den pohasne, slunci je dáno zajít a jen už v ná noc zbývá, proto celá zmoklá už pospíchám, po chvilce vše ustane a vzduch je op t v klidu. Dom jsem došla skoro až do tmy.

Doma p ichystám ve e i, ud lám s dcerkou úkoly a pustíme si pohádku a k tomu baštíme zmrzlinu. To byl náš každopond lní rituál, když jsme ještě byly všichni t i pohromad . Snažím se ho stále udržet. Stále mám v koutku duše nad ji, že se vše vrátí zp t do normálu.

Jednou jsem zase šla na terapii a bavily jsme se o mé budoucnosti a p áních, jak to vše vidím dál. Vzpomn la jsem si, že asi když mi bylo t ináct, že jsem m la malou plechovou kasi ku a do ní dala seznam p ání, které jsem tam dala. Už si ani nepamatuji, co jsem tam tenkrát vhodila. A tak se to stalo a já dostala s dcerkou ten bláznivý nápad, že si zahrajeme na zahrad u mých rodi na hleda e pokladu. A tak jsme se o víkendu na to hned vrhly. Musím íct, že to byla skute n zábava. Hodn jsme se p i tom nasmály. A já jsem poprvé po dlouhé dob cítila op t zase š astná.

Napadlo m , že ob as zapomínáme na to, co je v život opravdu d ležitě. Na št stí, na lásku, na život sám. Po ád je za n ím se hnát, n eho dosahovat, po ád se musíme úpln zbyte n stresovat. Nikdy nejsme sami se sebou dost spokojení. Utíkáme stále dál a dál. Až nezbyde ze života naprosto nic, co je vám a vaše blízké d ležitě. Život nadále utíká, protéká nám doslova mezi prsty. asu je p eci tak málo a nejde ni ím zastavit, ani vrátit. Jako když zhasne potichu sví ka...

Když už jsme kone n našly tu kasi ku, s nap tím jsme ji otev ely. Bylo to tam stále, ekalo to na m , až si to zase vyzvednu. Starý papír, který nebyl poškozen. Byly tam napsány p esn t i p ání. První bylo, že jsem si tehdy p ála velikou svatbu. Toužila jsem stejn jako každá normální holka po svém vysn ném princí, se kterým bych se mohla d lit o radosti a strasti. M j vyvolený byl moc p kný, holkám se líbil, byl vtipný, pracovitý, v zam stnání si vydobyl slušnou pozici. Když m tenkrát na naše první výro í požádal o ruku, srdce se mi málem zastavilo p ekvapením. Nemohla jsem tomu uv ít, že to skute n ekl.

Musím íct, že první p ání se doopravdy vyplnilo. Na svatb jsem m la všechno, co jsem si mohla p át. M la jsem tehdy svatbu jako z pohádky, asi 70 host , takže jsme se radovali z mnoha krásných svatebních dar . M la jsem krásné dlouhé bílé šaty s vle kou, v kterých jsem vypadala jako princezna. A nakonec ko ár tažený statnými bílými ko mi, ob ad se konal v kostele. ekal tam na m krásn nastrojený ženich. Na záv r toho dne jsme vše završili vše oh ostrojem. Bylo to krásné. Opravdu to byl spln ný sen. Po svatební noci jsme za ali plánovat naše společ né bydlení a rodinu.

Dalším p áním bylo založit velkou rodinu, vždy jsem cht la aspo t i d ti. Po smrti mého milovaného muže jsem si ekla, že mi už žádný muž nesmí do života. Zav ela jsem dve e p ed všemi vztahy a myslela jsem si, že mám tak lásku provždy vy ešenou, aspo doposud. Ale i p es všechna svá p edsevzetí jsem se nakonec zamilovala. Ješt k tomu blázniv , jako by mi bylo patnáct a ne skoro p tat icet let.

Seznámila jsem se totiž náhodn s jedním mužem. Byl to tatínek spolužáka mojí dcerky. Na školní rodi ovské sch zce jsme sed li vedle sebe. Byl to sympatický ty ícátník, vysoký, s tmavými hustými vlasy a krásným p áteľským úsm vem. Po rodi ovský sch zce, jsme zašli spolu nezávazn do kavárny. Povídali jsme si o všem možném. ekl mi, že je rozvedený, že jeho exmanželka si našla jiného a syna mu nechala. Zkrátka odešla. To jsem nepochopila. Rodina byla pro m vždy to nejceň jší. Takto podle bych se já nikdy nezachovala.

Už bylo celkem pozd , musela jsem jít dom . čekala tam moje mamka, která mi hlídala dcerku. Pak m doprovodil dom . P ede dve mi mne políbil, zcela klasicky na tvá . Slíbil mi, že mi brzy zavolá. Musím se p iznat, že jsem si na toho sympatického muže ještě n kolikrát vzpomn la.

Hned druhý den se mi ozval, následovala sch zka, pak ta další. Scházeli jsme se potom i n kolikrát týdn . Jednou v kuchyni jsem nám va ila aj a ne ekan ke mn p istoupil, sklonil se a pohladil m po tvá i. Vpíjeli jsme se vzájemn jeden druhému do o í a oba si z ejm p edstavovali, jaké by to bylo toho druhého políbit. Stála jsem tam jako socha, neschopna kteréhokoliv pohybu. Nádhern se usmál, p istoupil ke mn ještě blíž. Pak m p itáhl k sob a za al líbat. Dotýkali jsme se celou plochou t la a bylo to tak intimní. Líbal m náruživ a zkušen . V bec jsem se tomu nebránila. V ten okamžik jsem si uv domila, že ho mám ráda více než jen jako pouhé p ítele. Ale doposud jsem nev d la, jak on vnímá m . I on na m zm nil pohled, p estal ve mn vid t jenom matku mojí dcery. Od té doby jsme se scházeli proto, abychom byli spolu, abychom si užili svoji vzájemnou blízkost.

P i další sch zce jako by se mezi námi prolomily ledy. „Moc jsi mi chyblá,“ šeptal mi do vlas a hladil m p i tom n žn na šíji. V jeho blízkosti mi bylo skv le, užívala jsem si pocit tepla a bezpečí. Bylo to poprvé, co jsem po tak dlouhé době op tovala k n komu city. Necht la jsem se od n j odlou it. Dával mi vše, co jsem pot ebovala. Zase mi ukázal, že i já p eci za n co stojím. Nakonec z toho byl vztah. To, že mám dít , ho netrápilo, chodili jsme všichni spolu na procházky. Byla jsem spokojená. Dcerka m la jakoby tátů, m la ho ráda a on ji. Já m la zase n koho, kdo m miloval.

Po ase tedy do mého života vstoupil nový muž a já najednou stála p ed složitou volbou. Dá p ednost minulosti nebo se nakloním k budoucnosti? Stále jsem totiž myslela na svého manžela, ráda jsem si prohlížela naše společné fotky. Vybrala jsem si budoucnost. Kone n jsem se cítila dobře po tak dlouhé době . Jen t žko bych popsala ten pocit. Tu chvíli, kdy jsem si uv domila, co život mi ještě nabízí. Zpo átku to bylo tak nenápadné. Jen jiskra, jen záblesk a nic víc. Neovládala jsem to. Nebránila jsem se tomu. A tak se stala, že jsem dala svému životu další šanci. Svého muže budu mít navždy ve svém srdci. Bude to pro m vždy lov k, který se snažil o to, abych byla vždy šťastná. Ur it se na nás dívá z nebe a dává na nás pozor. Jist by m l radost, že jsem se znovu vdala a ekám miminko. Vše dopadlo jako v pohádce. Sen o velké rodin se mi vyplnil.

Jist se ptáte, co bylo tím t etím a zároveň posledním p áním, že? Tak to bych si nechala ještě pro sebe. Na to stále ekám a doufám, že se mi vyplní. Ale vše má sv j správný as. A ten zatím nenastal...